

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΦΙΛΟΤΙΜΟ ΤΗΣ ΜΑΣΚΩΤ

ΤΗΣ ΖΥΛΙΕΤ ΛΕΡΜΙΝΑ - ΦΛΑΝΤΡ

ΛΙΓΟ πιά πέρα από την πλατεία, τὰ τροχόσπιτα τῶν σαλιτιμπάγκων εμοιαζαν με μιά προσωρινή παράξενη πολιτεία, γεμάτη ἀπό χαρούμενες φωνές παιδιῶν κι' ἀλλόκοτο κόσμο. Τὸ πρῶτ, ἔβλεπε κανεὶς ἕνα σωρὸ φτωχοῦς ἀνθρώπους με παληὰ ρούχα, με κοινὰ πρόσωπα καὶ με μιά ἐκφρασι πικρας γιὰ τὴ μονότονη ζωὴ τους. Τὸ βράδυ ὁμως, οἱ ἄνθρωποι μέσα στὰ πολὺχρωμα φῶτα, ξεπρόβαλλαν σάν ἡρωες παραμυθιοῦ με θαμμένα πρόσωπα, με φανταχτερές φορεσιές καὶ με τὸ χαμόγελο στὰ χεῖλη.

Τὸ τροχόσπιτο τῆς Μασκῶτ, τῆς σοφῆς σκύλας, πού «συναγωνιζόταν τὸν Ἀϊνστάϊν στὰ μαθηματικά», ὅπως ἔγραφε ἡ ρεκλάμα, ἦταν ἕνα θαγόνι «μπλέ-σάζ», ὅπου ἔβλεπε κανεὶς ζωγραφισμένα τὰ κεφάλια δυὸ «Λουλου» δυὸ ἄσπρων σκυλιῶν. Αὐτὸ ὁμως εἶναι ἡ ἀλήθεια, γιὰτὶ μονάχα ἡ Μασκῶτ ἦταν μιά εὐθεντική «Λουλου», ὑψηλὴ ἕνα σκυλί τῆς Πομμερασίας. Τὸ ἄλλο, ἦταν ἡ Φιφή, ἡ ἀντικαταστάτριά της, τὸ «ντουμπιλάρισμα» της, ὅπως λένε στὴ θεατρικὴ γλῶσσα, γιὰτὶ καὶ τὰ σκυλιὰ τῶν σαλιτιμπάγκων, τὰ σκυλιὰ «αστέρες», ἔχουν τίς ἰδιότητες τους, τίς τρέλλες τους, ἢ τὶς ἀρρώστειες τους καὶ δὲν μποροῦν νὰ παρουσιάζονται πάντα στὸ κοινόν.

Στὸ αὐτὸ τὸ τροχόσπιτο, ἦταν ἀκόμη κι' ἕνας γάτος με θαλασσιὰ μάτια, κουφὸς καὶ μελαγχολικός, πού συλλογιζόταν διαρκῶς σάν γέρος φιλόσοφος, πίσω ἀπὸ τὰ τζάμια τοῦ παραθύρου, καὶ ὡς καὶ δυὸ σοφὰ γατάκια, κάτασπρα κι' αὐτὰ σάν τὰ σκυλιὰ. Κι' ὅλα τους, ζούσαν με μιά ξανθειὰ γυναικούλα πού τὰ λάτρευε κι' ἕνα ἀτυχημένο παληάτσο, τὸν Ζακό, ἕναν λιγνὸ καὶ πανύψηλο ἄνδρα με κοκκινωπὰ μαλλιά καὶ νερούλα μάτια.

— «Ἀχ! Τί αἰσχία!» ἔκανε κείνη τὴν ἡμέρα ἡ ξανθειὰ γυναικούλα. Ξέρεις, Ζακό; Δίπλα στὸ θεατράκι μας ἄρχισε νὰ δουλεύη ἕνα σκοπευτήριο. Ἡ Μασκῶτ δὲν θὰ μπορέση νὰ παίξη ἀπόψε... Εἶνε τόσο φοβιτσιάρια!

Ἐκελὴ τὴ στιγμὴ ἀκούστηκε μιά ὁμοβροντία ἀπὸ τὸ σκοπευτήριο. Ὁ κόσμος διασκέδαζε πυροβολῶντας με τὰ φλωμπέρ τις μηχανικὲς κούκλες, τὴ «νύφη» τὸ «γαμπρὸ» καὶ τὸ «χωροφύλακα»...

Ἡ Μασκῶτ, μόλις ἄκουσε τοὺς πυροβολισμοὺς τὰ ἔχασε, μαζεύτηκε καὶ σιγά-σιγά γλύστρησε καὶ χώθηκε κάτω ἀπὸ τὸ κρεβάτι. Ἡ ὁμορφὴ κι' ἀριστοκρατικὴ αὐτὴ σκυλίτσα πού κύτταζε τὸν κόσμο μ' ἕνα βλέμμα φιλάρεσκης γυναίκας, ἦταν δειλὴ κι' εὐαίσθητη σ' ἀπίστευτο βαθμό. Κάθε μεγολοφυῖα, θλέπετε, ἔχει καὶ τὰ ἐλαττώματά της. Ἡ ἀντίπαλος τοῦ Ἀϊνστάϊν φοβόταν τοὺς πυροβολισμοὺς, τοὺς ξαφνικοὺς κρότους καὶ τίς ἐξατμίσεις τῶν αυτοκινήτων πού σκάνε σάν πιστολιές.

Ἡ Μασκῶτ σὲ κάτι τέτοιες περιπτώσεις δὲν μποροῦσε νὰ κάνει τίποτε. Λάτρευε τοὺς ἀριθμοὺς, τίς προσθέσεις, τίς ἀφαιρέσεις, μὰ ἔτρομοκρατεῖτο καὶ τὰ ἔχανε ἀπὸ τίς πιστολιές. Στὴν σκηνὴ ὡστόσο, μπροστὰ στοὺς σιωπηλοὺς θεατὰς πού τὴν κύτταζαν με θαυμασμό, ἦταν μιά ἐξαιρετικὴ καλλιτέχνη πού ζούσε γιὰ τίς ἐπιτυχίες καὶ τὰ χειροκροτήματα.

Μὰ, — μπάμ! μπούμ! — οἱ σκοπευτὰι ἐξακολουθοῦν δίπλα νὰ κάνουν κόσκινο τὸ στήθος τοῦ «χωροφύλακα». Κ' ἡ Μασκῶτ, κρυμμένη κάτω ἀπὸ τὸ κρεβάτι, τρέμει διαρκῶς σάν ξερὸ φύλλο στὸν ἄνεμο.

— Θὰ εἶνε παραπολὺ νευρικὴ ἀπόψε! δήλωσε κι' ὁ λιγνὸς Ζακό. Εἶμαι θέβαιος πὼς θὰ τὰ κάνη θάλασσα! Πρέπει νὰ τὴν ἀντικαταστήση ἡ Φιφή...

— Ἐχεις δίκιο, τοῦ ἀπάντησε ἡ ξανθειὰ γυναικούλα. Μὰ πρέπει νὰ κάνουμε μιά μικρὴ πρόβα... Αὐτὸ εἶνε τὸ καλύτερο!

Κι' ἀμέσως ἀράδιασε κατὰ γῆς τοὺς ξύλινους ἀριθμοὺς. Ἡ Φιφή με τὰ σκληρὰ καὶ περιφρονητικὰ μάτια της, προχώρησε δίχως ἐνθουσιασμό, σάν μιά θεατρίνα πού εἶχε βαρεθῆ πειὰ νὰ παίξη τὰ ἴδια πράγματα. Γι' αὐτὴν, ἡ τέρση ἦταν ἕνα ἐπιτελεσθῆμα, μιά ρουτίνα, ὅπως κάθε ἄλλη.

— Φιφή, γιὰ πρόσεξε... Τῆς εἶπε ἡ ξανθειὰ γυναικούλα. Τέσ-

σερα καὶ τρία πόσα κάνουν; Ἐμπρός... Ἐτσι! Μάλιστα!... Ἐπτά! Πολὺ ὠραία! Καὶ τώρα πρόσεξε πάλι: Ἀπὸ τὰ ὀκτὼ ἀφαιρῶ πέντε...

Κάτω ἀπὸ τὸ κρεβάτι τότε θγῆκε δειλὰ ἕνα κάτασπρο κεφάλι με κόκκινα μάτια ἀπὸ τὴ λύσσα, ἀπὸ τὸ θυμὸ. Ἡ Μασκῶτ φοβόταν θέβαια τοὺς πυροβολισμοὺς, μ' ἀκόμα περισσότερο φοβόταν τὴν ἀντίπαλό της. Ἄν ἡ Φιφή ἐπαίξε ἀπόψε στὴ θέσι της, θὰ γινόταν ἀπὸ φίλη της ἡ χειρότερη ἐχθρὰ της. Ἡ ὑπερηφάνεια, ὁ ἐγωϊσμός, τὸ φιλότιμο τῆς Μασκῶτ δὲν τῆς ἐπέτρεπε ἕνα τέτοιο ἐξευτελισμό.

Κι' ἄξαφνα μ' ἕνα ἐλαστικὸ πήδημα, χύμηξε πάνω στὴ Φιφή κι' ἄρχισε νὰ τὴν δαγκῶν καὶ νὰ τὴν ξεσχίζει με τὰ νύχια της. Ἐπειτα τῆς ἄρπαξε με τὰ δόντια της τὸ δεξιὸ αὐτὶ καὶ τῆς τὸ αἰμάτωσε. Ἡ σύγχυσις μέσα στὸ τροχόσπιτο ἦταν ἀπερίγραπτη. Ὁ Λιγνὸς Ζακό πού κάπνιζε τὸ τσιγάρο του στὴν πλατεία, ἄκουσε τὰ ξεφωνητὰ τῶν σκυλιῶν κι' ἔτρεξε νὰ δῆ τί εἶχαν πάθει. Μὰ, ἐπάνω στὴν ταραχὴ ἔξεχασε νὰ κλείση τὴν πόρτα τοῦ τροχόσπιτου...

Ὅταν ἡ ξανθειὰ γυναικούλα παρηγόρησε καὶ ἔδεσε τὸ ματωμένο αὐτὶ τῆς Φιφῆς, πού στέναζε γιὰ τὴν ἀδικία πού τῆς εἶχε γίνει, ὁ Ζακό κι' ἐκεῖνη εἶδαν κατάπληκτοι πὼς εἶχε γίνει ἀφαντὴ ἡ Μασκῶτ. Ἡ ἰδέα πὼς θὰ τὴν τιμωροῦσαν, τὴν εἶχε ξετρελλάνει. Μερικοὶ τότε εἶπαν πὼς τὴν εἶδαν νὰ φεύγει πρὸς τὰ δεξιὰ, ἄλλοι πάλι πὼς εἶχε πάρει τὴν ἀντίθετη διεύθυνσι. Οἱ ὑπόλοιποι δὲν εἶχαν δεῖ τίποτε. Ὁ Λιγνὸς Ζακό ἄρχισε νὰ ψάχνη πρὸς τὰ δεξιὰ. Ἡ ξανθειὰ γυναικούλα πρὸς τ' ἀριστερά. Μὰ

πουθενὰ δὲν βρῆκαν τὴ Μασκῶτ. Κι' ἔτσι, ὅταν ἦρθε ἡ ὥρα τῆς παραστάσεως, πίστεψαν ὅτι τοὺς τὴν εἶχαν κλέψει ἢ ὅτι τὴν εἶχε χτυπήσει κανένα αυτοκίνητο!...

Ὅστόσο, δὲν εἶχε συμβῆ τίποτε ἀπ' ὅλα αὐτὰ. Ἡ Μασκῶτ εἶχε κρυφθῆ κάτω ἀπὸ τὸ διπλανὸ τροχόσπιτο καὶ φυσικὰ ἐκεῖ πέρα δὲν εἶχε συλλογισθῆ κανεὶς νὰ κυττάξῃ. Ἐπειτα, ὅταν εἶδε τοὺς κυρίους τῆς νὰ μπαίνουν στὸ θεατράκι με τὴ Φιφή, τὴν ἐπίασε μιά τρελλὴ ἀπόγνωσι. Φαντάσθηκε πὼς αὐτὸ ἐσήμαινε ὅτι τὴν εἶχαν ξεγράψει πειὰ, ὅτι τὴν εἶχαν διώξει καὶ τράθηξε τότε μπροστὰ πρὸς τὸ ἄγνωστο.

Τὸ πρῶτ, ἡ Μασκῶτ ξύπνησε μέσα στὸ πάρκο, ὕστερ' ἀπὸ ἕνα ἐφιαλτικὸ ὕπνο, γεμάτο ἀπὸ τσακωμοὺς καὶ προσθέσεις πού δὲν ἔβγαιναν σωστές. Γιὰ πρώτη φορὰ τότε βρέ-

θηκε μέσα σ' ἕνα ὡμορφο τοπίο, ὅπου ὁ ἥλιος ἦταν γλυκός, τὰ λουλούδια εὐωδιάζαν καὶ τὰ πουλιὰ κελαῖδοῦσαν ἐλεύθερα στὰ δέντρα. Μπᾶ! Τί περίεργο! Αὐτὸς λοιπὸν ἦταν ὁ κόσμος; Κι' ἐκεῖνη πού νόμιζε ὅτι ὁ κόσμος ἦταν ἕνας κυκεὼν ἀπὸ ἄλυτα ἀριθμητικὰ προβλήματα!...

Κι' ἔτσι ὅλη τὴν ἡμέρα τριγύριζε ἐδῶ κι' ἐκεῖ, πειραγμένη, ἔξω φρενῶν, ἀπαρηγόρητη. Δὲν εἶχε βρεθῆ ποτὲ ἄλλοτε ὀλομόναχη κι' ἔχανε τὸν προσανατολισμὸ στὸ κάθε βῆμα. Ἐπειτα, ἦπιε λίγο δροσερὸ νερὸ ἀπὸ ἕνα ρυάκι καὶ ξεπλώθηκε πίσω ἀπὸ κάτι θάμνους με τὴν ἀπόφασιν νὰ μὴ ξαναγυρίση ποτὲ ἀνάμεσα στοὺς ἀνθρώπους.

Ξαφνικὰ ὁμως τὴν ξύπνησαν κάτι παράξενες φωνές.

— Νά, πρόσεξε... ἔλεγε κάποιος. Θὰ γίνης ἕνα σοφὸ σκυλί... Ὅταν θὰ σοῦ λέω: δύο καὶ δύο πόσα κάνουν; Θὰ μοῦ ἀπαντᾷς: τέσσερα! Κατάλαβες; Ἐτσι θὰ κερδίζουμε ἕνα σωρὸ λεφτὰ καὶ θὰ πηγαίνουμε κάθε μέρα στὸν κινηματογράφο.

Ἐκεῖ, μπροστὰ στὴ Μασκῶτ, σ' ἕνα ξέφωτο, τρία παιδιὰ, πού τὴν εἶχαν δεῖ νὰ λογαριάζη στὸ θεατράκι, προσπαθοῦσαν νὰ γυμνάσουν τὸ σκύλο τους.

— Ἐμπρός, Τοτόρ, ἄς ποῦμε πὼς εἶσαι ἡ Μασκῶτ. Τέσσερα καὶ τρία πόσα κάνουν;

— 4 καὶ 3... 6, ἔδειξε ὁ Τοτόρ.

Ἡ Μασκῶτ μὲ ἕνα ἐλαστικὸ πήδημα, πηδηκτικὰ πρὸς τὰ θάμνους. Τὸ φιλότιμό της δὲν μποροῦσε νὰ ὑποφέρη ἕνα τέ-

(Συνέχεια στὴ σελίδα 44)

Ἡ Μασκῶτ συναγωνιζόταν τὸν Ἀϊνστάϊν στὰ μαθηματικά...

ΤΟ ΦΙΛΟΤΙΜΟ ΤΗΣ ΜΑΣΚΩΤ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 19)

τοιο λάθος. "Εσπρωξε λοιπόν τὰ παιδιά καὶ ἔδειξε τὸν ἀριθμὸ «7» ποὺ ἦταν γραμμένον πάνω σ' ἓνα ξύλο.

Τὰ παιδιά σάσισαν γιὰ μιὰ στιγμή. "Επειτα, ὅλα μαζί, ἄρχισαν νὰ φωνάζουν.

— Αὐτὴ εἶνε! Αὐτὴ! Βρέθηκε! Εἶνε ἡ Μασκώτ!...

Καὶ τὴν κουβάλησαν θριαμβευτικὰ στὸ τροχόσπιτο. Τὸ ἴδιο βράδυ, ὕστερ' ἀπὸ τὴν παράστασί της, πήρε τὴν ἱκανοποίησι ποὺ ἠθελε.

— "Α! ἔκανε ἡ ξανθιά γυναικούλα. "Αν ἤξερες, Μασκώτ, τί πάθαμε χθὲς τὸ βράδυ!... Ἡ Φιφή μᾶς τὰ ἔκανε θάλασσα!...

— "Επρεπε νὰ τὸ περιμένετε!.. συλλογίσθηκε ἡ Μασκώτ.

Κι' οὔτε καταδέχθηκε νὰ κυττάξῃ τὴν ἀντίπαλό της.

ΖΥΛΙΕΤ ΛΕΡΜΙΝΑ - ΦΛΑΝΤΡ

ΚΟΝΡΑΝΤ ΚΑΙ ΚΟΝΣΤΑΝΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 39)

φετε τὸν πατέρα τοῦ παιδιοῦ σας.

Ἡ πριγκήπισσα τότε γύρισε μὲ μάτια ποὺ ἔλαμπαν ἀπὸ μῖσος κι' ἀπλώνοντας τὸ χέρι της πρὸς τὸν Κόνραντ φώναξε:

— "Εσὺ εἶσαι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος.

Ἡ ἀπελπιστικὴ πεποίθησις ὅτι διέτρεχε ἓνα κίνδυνον χωρὶς ἐλπίδα σωτηρίας, ἔκανε νὰ περάσῃ ἀπὸ τὴν καρδιά τοῦ Κόνραντ ἓνα ρίγος ὅμοιο μὲ τὸ ρίγος τοῦ θανάτου.

Καμμιά δύναμις στὸν κόσμον δὲν μποροῦσε νὰ τὸν σώσῃ. Γιὰ ν' ἀποκρούσῃ τὴν κατηγορία τῆς ἐξαδέλφης του ἔπρεπε ν' ἀποκαλύψῃ πὼς ἦταν γυναικῆ, μὰ καὶ πάλι ὁ θάνατος τὸν περιμένε, γιὰτὶ εἶχε καθῆσαι στὸν θρόνον χωρὶς νὰ ἔχῃ στερεθῆ ἀκόμα.

Μὲ μιὰ μόνη καὶ σύγχρονη κίνησι, αὐτὸς καὶ ὁ πατέρας του λιποθύμησαν καὶ σωριάστηκαν κάτω.

Δὲν θὰ θρῆτε οὔτε ἐδῶ, οὔτε πουθενά ἄλλοῦ τὴν συνέχεια αὐτοῦ τοῦ συνταραχτικοῦ δράματος, οὔτε σήμερα, οὔτε ποτέ.

Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ἔφερα τὸν ἥρωά μου (ἢ τὴν ἡρώίδα μου) σὲ μιὰ θέσι τόσο ἀδιέξοδο, ὥστε δὲν βλέπω κανέναν τρόπο γιὰ νὰ τὸν (ἢ τὴν) θγάλω ἀπ' αὐτή... Γι' αὐτὸ νίπτω τὰς χεῖρας μου. "Ας τὰ καταφέρῃ μόνος του (ἢ μόνη της)!...

ΜΑΡΚ ΖΟΥΑΙΝ

ΤΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΒΑΛΤΟΥ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 13)

ἀντέχω πειά... "Ενα πιστόλι!....

— "Αχ! Ναι!... φώναξε ἡ Ζαννέττα. Τρελλάθηκα ἀπὸ τὸ φόβο καὶ δὲν ξέρω τί κάνω!..

Καὶ μ' ἓνα ἐκπληκτικὸ θάρρος ἔχωσε τὸ χέρι της ἀνάμεσα στὶς «κουλοῦρες» τοῦ φειδιοῦ καὶ τράθηξε τὸ πιστόλι ἀπὸ τὴ ζώνη τοῦ πατέρα της. "Επειτα, δίχως νὰ διστάσῃ σημάδεψε τὸ κεφάλι τοῦ φειδιοῦ ποὺ ὑψωνόταν μ' ἀνοιχτὸ στόμα γιὰ νὰ διαγκώσῃ στὸ λαιμὸ τὸ Γάλλο καὶ πυροβόλησε.

Τὸ τρομαχτικὸ ἐκεῖνο κεφάλι σωριάσθηκε ἀμέσως σὰν παράλυτο, ἐνῶ δλόκληρο τὸ κορμὶ τοῦ φειδιοῦ συγκλονίσθηκε ἀπὸ ἓνα σπασμὸ. Ὁ Ρουθέρ τότε, μὲ μιὰ ὑπεράνθρωπη προσπάθεια κατάφερε νὰ τὸ τινάξῃ ἀπὸπάνω του καί, μὲ δάκρυα στὰ μάτια νὰ πάρῃ στὴν ἀγκαλιά του τὴν ἡρωϊκὴ κόρη του.

— Ζαννέττα!.. Ἀγαπημένο μου παιδί!.. Ψιθύρισε μ' ἓνα λυγμὸ. Σ' ἔσενα χρωστῶ τὴ ζωὴ μου...

Κι' ἄρχισε νὰ τὴ φιλῇ σὰν τρελλός...

ΒΕΝΤΟΥΡΑ ΓΚΑΡΘΙΑ ΚΑΛΔΕΡΟΝ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ ΝΙΜΠΑΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 16)

ἐκτελεστικὸ ἀπόσπασμα νὰ τὴ σημαδεύῃ στὴν κοιλιά, στὸ κεφάλι, στὰ μάτια.

— "Επρεπε, Γκιουζέππε! εἶπε ὁ Ναβόνι. Σίγουρα ἦταν κατάσκοπος.

Ὁ Λοῦντο ἀπάντησε:

— "Ακου!

Τὸ τύμπανο ἀκούστηκε πάλι... Τ' ἄλογα χρεμέτισαν... Ὁ Λοῦντο κι' ὁ Ναβόνι ἀφογκραζόντουσαν, κύτταζαν, συγκρατῶντας τὴν ἀναπνοή τους...

Καὶ πάλι σιωπὴ ἐπακολούθησε...

Κι' ἔξαφνα μιὰ ὁμοβροντία ἀντήχησε...

Καὶ μετὰ τὴν ὁμοβροντία, ἡ σιωπὴ πάλι...

Τὸ στρατόπεδον τὴν φαινόταν νεκρὸ. Τίποτε πειὰ δὲν σάλεψε σ' αὐτό...

Ὁ Ναβόνι ἔβλεπε μὲ τὴ φαντασία τὴν Νίμπα νὰ τοῦ χαμογελάῃ... Ὁ Λοῦντο πάλι ἀκούγε τὰ τελευταῖα λόγια ποὺ εἶχε πεῖ γι' αὐτόν: «Καλὴ ἀντάμωσι, σινιόρε Γκιουζέππε!»

Τέλος ὁ Ναβόνι, διακόπτοντας τὴ σιωπὴ τους, εἶπε:

— Ὅλα τελείωσαν πειὰ χωρὶς ἄλλο... Δὲν ἀκούγεται τίποτε.

— Ναι, ἀπάντησε ὁ Λοῦντο.

Χλωμοὶ, οἱ δυὸ ἀξιωματικοὶ κυττάχτηκαν.

Ἦσαν καταταραγμένοι, μὰ ἔνοιωθαν ὥστόσο κάποια ἀνακύφισι. Τοὺς φαινόταν πὼς εἶχαν ξεφύγει ἔξαφνα ἀπὸ κάποιο μεγάλο καὶ κοινὸ κίνδυνον. Ρίχτηκαν ὁ ἓνας στὴν ἀγκαλιά τοῦ ἄλλου.

— "Α! ψιθύρισε ὁ Ναβόνι, ἐλπίζω ὅτι ἡ σφαῖρες τὴ χτύπησαν στὰ μάτια τὴ μάγισσα κι' ὅτι σκότωσαν τὴ βλασκαεῖα ποὺ εἶχε ρίξει σὲ μᾶς...

Ὁ Λοῦντο δὲν ἀπάντησε.

Κ' οἱ δυὸ ξαναγύρισαν στ' ἄλογά τους καὶ τὰ καθάλλησαν. Τὰ ζῶα, νοιώθοντας τὸ παχνὶ κοντά, θέλησαν νὰ καλπᾶσουν. Μὰ οἱ δυὸ ἀξιωματικοὶ τὰ συγκρατοῦσαν καὶ τὰ ἔκαναν νὰ πηγαίνουν ἀργά-ἀργά...

Πόσο θάθελαν νὰ γυρίσουν πίσω καὶ νὰ μὴν πᾶνε ποτέ, μὰ ποτέ σ' αὐτὸ τὸ φρούριο, ὅπου τοὺς περιμένε τὸ κατατρυπημένο ἀπὸ τίς σφαῖρες πτώμα τῆς Νίμπας...

ΤΕΛΟΣ.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΓΚΑΪΡΙΝΓΚ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 21)

τὸν πόλεμον.

* * *

Εἶνε φυσικὸ ὅτι μὲ τέτοιο χαρακτήρα, ὁ Γκαΐρινγκ δὲν μπορεῖ νὰ ζήσῃ ἤσυχά καὶ εἰρηνικὰ μὲ τοὺς ἄλλους ὑπαρχηγούς τοῦ Χίτλερ.

Μεταξὺ τοῦ Γκαΐρινγκ, τοῦ Γκαϊμπελ, τὸν φόν "Ες, τοῦ Μπλομπεργκ διεξάγεται ἓνας κρυφὸς, μὰ ὑπουλὸς πόλεμος, ὅτι ὁποῖο εἶνε ἀγνωστο ποῖος θὰ νικήσῃ στὸ τέλος.

Τὸ μέλλον θὰ τὸ δείξῃ αὐτό.

ΑΠΟ ΤΗ ΣΟΒΙΕΤΙΚΗ ΡΩΣΣΙΑ

ΑΝΤΙΠΟΛΣΕΒΙΚΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ἴδου ἓνα ἀνέκδοτο σχετικὸ μὲ τὴν ἐχθρότητα τῶν Ρώσων πρὸς τὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα:

Ρωτᾶνε ἓναν Ρώσο καταδικασμένο σὲ θάνατον τί θέλει ὡς τελευταῖα τοῦ χάρι:

— Νὰ ἐγγραφῶ στὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα, ἀπαντᾷ ἐκεῖνος.

— Γιὰ ποῖο λόγο, ἀφοῦ θὰ σὲ τουφεκίσουν σὲ λίγο;

— "Ακριβῶς γι' αὐτὸ τὸ λόγο. "Ετσι θὰ λιγοστεψοῦν οἱ κομμουνισταὶ κατὰ ἓνα...

Μετὰ τὴν ἐναρξὴ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ πενταετοῦς σχεδίου, τὸ ὁποῖο κατέστρεψε ὅλην σχεδὸν τὴ γεωργία, οἱ Ρώσοι ἄρχισαν νὰ ταξιδεύουν μὲ ἀεροπλάνα.

Μιὰ μέρα λοιπόν, κάποιος Ρώσος πετῶντας μ' ἓνα ἀεροπλάνο, συνάντησε κάποιον γείτονα τοῦ ποὺ πετοῦσε πάνω ἀπὸ τὴ Μόσχα μ' ἓνα ἄλλο ἀεροπλάνο, τὸ ὁποῖο εἶχε ἀναπτύξει ὅλη τὴν ταχύτητα:

— "Ε, γείτονα, ποῦ πᾶς μὲ τόση ταχύτητα; τοῦ φώναξε.

— Στὴν Ὀντέσσα!... Φαίνεται πὼς ἐκεῖ ὑπάρχουν... κουνουπίδια!